

ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ ΑΝΘΡΩΠ

ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΣ

ΕΝ ΖΑΚΥΝΘΩ: 5 ΙΟΥΛΙΟΥ 1887. | ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ Ι. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ.

ΕΤΟΣ Α'. Τόμ. Β'. — ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΟΝ — Φυλ. ΙΖ'. ΑΡΙΘ. 43

Ποιήσεις: Δ. Βεναρδάκη, Α. Ραγκαβή, Δ. Παπαρηγοπούλου, Α. Σπηλιωτοπούλου, Δ. Βικέλα, Ε. Λάντς, Αικατερίνης Σκαγιάννη, Χ. Αννίνου, Σ. Μαρτζώκη, Α. Δασκαράτου, Ι. Ρίζου Νερούλου, Ι. Τσακασιάνου, 'Εν ἑκ τῶν δημοτικῶν μας κλ. — Φωσκόλου, 'Ορτις, Γ. Κ. Σφήκα.

ΤΟ ΛΥΜΑ ΤΗΣ ΓΥΦΤΙΣΣΑΣ

ΕΚ ΤΗΣ «ΕΥΦΡΟΣΥΝΗΣ» Δ. ΒΕΡΝΑΡΔΑΚΗ

Δυὸ πέρδικις ζωγραφισταί, ζευγάρι ζηλευμένο,
Ζῆσαν σ' ἀπάτητο βουνό, σὲ μιὰ ψηλὴ βειχούλα.
Ἔιχον καὶ δυὸ μικρὰ πουλιὰ, δυὸ πλομιστὰ περδίκια,
Ποῦ ἦταν τὸ κινᾶμι τοὺς καὶ ἡ παρηγοριὰ τοὺς.
Κρυφὰ τὰ βγάζαν σ' τὴν βοσκὴ κρυφὰ σ' τὴν κρύα βούσι,
Μὴ τύχη καὶ τὰ δὴ ἀετὸς, μὴ τὰ βῆ τὸ γεράκι,
Ποῦ'ταν μικρὴ ἡ φτεροῦγά τοὺς καὶ ἀνήξερος ὁ νοὺς τοὺς.

Μιὰ μέρα 'κεῖ ποῦ γύριζαν κ' ἐκεῖ ποῦ ἐδοσκαῖσαν,
Ίσκιος ἀετοῦ τὰ τρώμαζε καὶ σκορπισθῆκαν ὅλα.
'Ἄλλο πῆρε τ' ἀνάπλαγα, ἄλλο τὰ κορφοβούνια,
Κ' ἕνα, τὸ μεγαλιότερο ἐχάθηκε σ' τὰ ξένα,
Κ' ἔμεινε ἡ μάννα μοναχὴ μὲ τὰ μικρὰ περδίκια.

Πασὰ ὑγίης, βεζύρη γιῶς, βγάλε νὰ κυνηγήση.
Θιάνει τ' ἀπάτητο βουνό καὶ τὴν ψηλὴ βειχούλα,
Καὶ στήνει τὸ καρτέρι του δίπλα σ' τὴν κρύα βούσι.
Νὰ κ' ἔρχεται κ' ἡ πέρδικα μέσα σ' τὸ μεσημέρι,
Τροχάτη καὶ χορούμενη καὶ γλυκοκελαδοῦσα,
Νὰ πιῇ νερὸ νὰ δροσιστῇ, νὰ πιῇ νὰ ξεγανιάσῃ.

'Σ τὸ ἄνα του χέρι ὁ κυνηγὸς κρατεῖ χρυσὸ δοξάρι,
Κ' ἕνα δευᾶτι σ' τ' ἄλλο του φιορακεραῖς σαχ'ίτται.

Ἄφινει τὸ δοξάρι του καὶ ῥίχνει ταῖς σαγίτταις.
 Τίνος καρδιά ποτὲ βιστᾷ, τίνος ἀπόνου χέρι,
 Τὴν ὁμορφὴ καὶ πλουμιστὴ πέρδικα νὰ σκοτώσῃ,
 Πῶχει τὰ νύγια κόκκινα καὶ τὰ στερὰ γραμμένα,
 Ποῦ περπατεῖ καὶ χαιρέσει, λαλεῖ καὶ ἀναγαλλιάζει;
 Στήνει δεξιᾷ, στήνει ζερβιά, τὰ μεταξένια δίχτυα.
 Σ' τὴ μαὶ δὲν τὸν ἐζύγωσε, σ' τὴν ἄλλη τοῦ ξεφεύγει,
 Σ' τὴν τρίτη μέσα μπλέκεται καὶ πιάνεται σ' τὸ δίχτυ.

Μὰ τί λαχτάρα ὁ κυνηγὸς καὶ μὲ τί καρδιοχτύπι
 Τρέχει κοντὰ σ' τὰ δίχτυα του ξεπλέκει τὸ πλεμμᾶτι,
 Καὶ βάζει τὸ μορφὸ πουλι τὴν πέρδικα σ' τὸ χέρι.
 Τὴν πέρνει μὲ φιλήματα, μὲ χάδια τὴν παγαίνει,
 Καὶ τὸ καλλίτερο κλουβί, ἓνα χρυσὸ κλουβάκι,
 Ἀνοίγει, καὶ τὴν πλουμιστὴ πέρδικα βάζει μέσα.
 Ζάχαρι μὲ τὸ στόμα του ὁ ἴδιος τὴν ταγίζει,
 Καὶ μὲ καθάριον κρούσταλλο νεράκι τὴν ποτίζει.

Μὰ ἤθε χρόνος δίσεχτος, μῆνας δυστυχημένος,
 Καὶ ὁ κυνηγὸς σ' τὸν πόλεμο πάγει μακριὰ σ' τὰ ξένα,
 Κ' ἔμεινε τὸ πουλι ἀφανὸς, ἡ πέρδικα μονάχη.
 Κανεὶς δὲν τὴν ταγίζει πλεῖσθ, κανεὶς δὲν τὴν κυττάζει.
 Μόν' ἓνα χέρι ἀπονο, χέρι καταραμένο,
 Νερὸ τῆς βάζει σ' τὸ κλουβί, νερὸ ἀπὸ τὴ Λίμνη.
 Ποιὸς ἤπια τὸ νερὸ ποτὲ τῆς Λίμνης κ' εἶδε κόσμος;
 Ἦπια κ' ἐκείνη ἀπ' αὐτὸ, ἤπια κ' ἐφαρμακώθη.

Ἡ πέρδικα ἔτσι ἐχάθηκε ἡ μικροχαϊδεμένη,
 Ποῦ ἔχε τὰ νύγια κόκκινα καὶ τὰ στερὰ γραμμένα,
 Ποῦ λάλει καὶ ἀναγάλλιαζε, περπάτεια κ' ἐχαιροῦσεν!

Εἰς Λευκῶμα Νεᾶς Φιλίας

Εἰς τοῦ κόσμου τὴν πορείαν ἀπαυδῆσας ὀδαιπύρος,
 πρὶν ὁ ἥλιός μου δύσῃ ζητῶ σκέπην νὰ καθήσω.
 Μεθ' ἰδρωτὸς ἀναβαίνω τῆς ζωῆς τὸ ξηρὸν ὄρος,
 καὶ μετὰ δακρῶν βλέπω τὰς κοιλάδας τοῦ ὀπίσω.
 Μὴ θαυμάζῃς ἂν ἀκόμη πρὶν ἢ κόμη μου ἀσπρίση
 ἢ φωνὴ μου νοθεσίαις λευκοῦ γέροντος σοὶ διδῇ
 πολλὰ ἔπαθα καὶ εἶδα εἰς τὸ σύντομον ταξεῖδι,
 κ' εἰς τοῦ μνήματός μου τώρα κάθημαι τὸ κυπαρίσσι,
 τὴν νεότητά μου κλαίω εἰς τὸν ἀνοικτὸν μου λάκκον,

καὶ παθῶν καὶ πείρας φέρω βαρυφορτωμένον σάκκον.
 Μ' ἐλαφρὸν πετᾷς τὸν πόδα εἰς τῆς γῆς τοὺς παραδείσους,
 καὶ μακρὰν σου εἶν' ἡ λύπη, καὶ τὸ γῆρας, καὶ ὁ τάφος·
 παίζεις μ' αὔρας καὶ ζεφύρους, φορεῖς ῥόδα καὶ ναρκίσσους,
 καὶ ἀμέριμνος κοιμᾶσαι εἰς τοῦ βίου μας τὸ σκάφος.
 Τρέχε τὸν τερπνὸν σου δρόμον, πλὴν μὲ προσοχὴν προχώρει·
 Ῥόδον εἶν' ἡ εὐτυχία, ὡς τὰ ῥόδα πλὴν κεντρῶνει
 καὶ ὁ στολισμένος κόσμος ποῦ τὰ βλέμματα θυμβάνει,
 εἶν' ἀπατεῶν πανουργὸς μὲ λαμπρὸν ἐπανωφόρι.

Ἦλα φεύγουσι, καὶ μόνη λεπτὴ μνήμη των μᾶς μένει·
 ἢ νεότης μας γηράσκει, ἐξατμιζέται τὸ πνεῦμα,
 ἢ ἡμέρα νυκτοδύει, χύνεται τὸ ὑγρὸν ρεῦμα,
 καὶ μακραινεται τὸ ἄνθος, καὶ ὁ ἄνθρωπος πεθαίνει.
 Μὴ προσέξῃς εἰς τοὺς τόνους ποῦ τὰ ὄτα ἐξιππάζουν,
 καὶ τὰ χεῖλη μὴ ἐγγίσῃς εἰς τὸ μέλι τῶν κολάκων·
 εἰς τ' ἀθῶα βήματά σου ὑποσκάπτουν κρυπτὸν λάκκον,
 καὶ μὲ ἄνθη τὸν σκεπάζουν.

Μὴ πιστεύῃς τῶν ἀνθρώπων τὸ πανουργὸν αὐτὸ γένος·
 εἰς τὰ χεῖλη τῆς φιλίας μειδιᾷ ἢ δολιότης·
 εἰς τῶν καρδιῶν τὰ βάθη εἶν' ὁ φόνος φουλεωμένος·
 ὑπερόπτου φιλαυτίας εἶν' ὁ ἔρωσ συνωμότης.
 Ἄνθος ἀρτιανοιγμένον, ὦ! φοβοῦ, φοβοῦ τὰ σμήνη
 ὅτα πέριξ σου πετῶσι, καθὼς μέλισσαι εἰς ἄνθη,
 εἶδα ῥόδον κ' εὐωδίας καὶ ἀρώματα νὰ χύνῃ,
 ἀπὸ μελισταν πλὴν μόλις ἐκεντήθη κ' ἐμαράνθη.
 Μ' ἀρετὴν θωρακισμένην τὴν καρδίαν πάντα ἔχε·
 ἀφημέν' εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ συντρόφου τῆς ζωῆς σου,
 χωρὶς ἢ παθῶν ἢ φόβων εὐτυχῆς μαζύ του τρέχε
 τῆς ζωῆς τὸν τραχὺν δρόμον εἰς τὸ χεῖλος τῆς ἀβύσσου.
 Καὶ ἂν σύννεφα μακρόθεν σοὶ μαντεύουν τρικυμίαν,
 καὶ ἂν ἀδικ' ἀγριεύσῃ ἐναντίον σου ἡ τύχη,
 εἰς τὰς συμβουλάς ποῦ δίδουν οἱ ἀσκητικοὶ μου σίχοι
 κ' εἰς τὴν ἀδόλον ψυχὴν σου θὰ εὐρίσκης εὐτυχίαν.

Ἀλέξανδρος Ρ. Παγκωνῆς

Σ ΤΟΝ ΑΝΘΡΩΠΟΝ

Ἄνθρωπε, στήθι! ποῦ πλανᾷς τὸ ἄτκοπόν σου εἶμα;
 εἶπέ ποῦ τρέχεις; τί ζητεῖς;
 Νὰ θασιλεύσῃς ἐπὶ γῆς;
 Πλὴν ἂν ἡ γῆ θασίλειον πρὸς τὸ εὖ οὐσα τὸ μὲν ἦμα!

ΜΙΧΑΗΛ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ (Ῥόδου)

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΠΑΡΡΗΓΟΠΟΥΛΟΥ

ΣΥΜΒΟΥΛΑΙ ΕΙΣ ΦΙΛΗΝ ΜΟΥ

Χθές μ' ἐπέπληττες δικαίως*
Σοὶ προσῆψα ἀστασίαν,
Καὶ ἡμάρτησα βεβαίως
Θεωρῶν αὐτὴν κακίαν.

Αστατος οἱ κῶνες μόνον
Μένουσι πιστοί, φιλιτάτη,
Καὶ ὁ λίθος πρὸ τῶν χρόνων,
Πίστιν οὐδ' αὐτὸς φυλάττει.

Διωνίως ἀλλοιοῦται
Γῆ, καὶ φύσις, καὶ καρδία,
Μόνος ὁ θανάτων κερφοῦται,
Ἐν κοιτίδι αἰωνία.

*Ἄλλ' ἡμέρα, ἄλλος βίος,
Ἢ χθὲς ἐπεσεν, ἐτάφη,
Καὶ κοσμοῦνται αἰωνίως
Μ' ἄλλα ἀνθή τὰ ἐδάφη.

Ἀρέπε τὸ παρὸν, ματαίως
Τῆς προτέρας θά ζητήσης*
Φεῦ! ἀπῆνθησε ταχέως,
Κόων μόνον θ' ἀπαντήσης.

Διαμείδονται τὰ ἔτη,
Ἄλλ' εἰς τὸν σωρὸν τῶν χρόνων,
Μὴ ἢ φύσις παραθέσει
Ὅμοιον καὶ ἓνα μόνον;

*ὦ! τὸ παρελθόν, ἑτέρα
Ὅψις εἶναι τοῦ θανάτου*
Καὶ προσπίπτει μελαντέρα
Ἢ ἀνήμερος σκιά του.

Προχωρεῖ τὴν λήθην σπείρον,
Κ' αἶρει ἴπᾶν τὸ παρελθόν του,
Ὡς βρυκόλαξ παρσούρων
Ὅπισθεν τὸ σάβανόν του.

Ὁ πιστός ὁ ἔρωσ βαίνει
Ἐπὶ τροχιάς ὁμοίας,
Ἐν ἢ κείται ἐσφιγμένη
Ἢ εὐρύτης τῆς καρδίας.

Φέρονται ἐπὶ ἀέρος
Τῆς ἀνοίξεως τὰ μῦρα.
Ἐχει πτέρυγας ὁ ἔρωσ*
Ἄνοπομονεῖ ἢ μοῖρα.

Διατί ἢ σταθερότης
Νὰ ἐξαπατᾷ τὸν χρόνον,
Καὶ νὰ θνήσκῃ ἢ νεότης
Δρέψασα ἐν ἄνθος μόνον;

Εἰς τὰ βάθη τῆς καρδίας
Ἄπειρος κρατῆρ βρυχάται
Ἐρωτος, εὐχισθησίας*
Ἄφες ἄφες; νὰ κοιμᾶται.

Δὲν ἀρκεῖ πᾶσα ἢ φύσις
Τῆς ψυχῆς μας νὰ κορέσῃ
Τὰς ἀπείρους διαχύσεις,
Καὶ ἐν πλάσμα τῆς θ' ἀρκέσῃ;

Τίς, ἀντὶ ἐνὸς ἀστέρος,
Κόρης προτιμᾷ θωπείας;
Ἰκανοποιεῖ ὁ ἔρωσ
Τὸ πῦρ ὅλον τῆς καρδίας;

Δὲν ἐγκαλεῖ ἢ ἀγαλίη,
Ἢ στενωῶς μεμετρημένη,
Ὅ,τι τ' ὄμμα περιβάλλει
Ὅταν πρὸς τὰ ὕψη βαίνει*.

*Δι' αὐτὸ ὁ κόρος ῥίπτει
Τὴν θανάσιμον ρανίδα,
Κ' ἐκ τοῦ ἔρωτος προκύπτει
Ψυχὸς κτεῖνον τὴν ἐλπίδα.

Καὶ τοὺς ἔρωτάς μας χαίνων
Παρακολουθεῖ ὁ πόνος,
Καὶ ὁ θάνατος προβαίνων
Μᾶς ὠθεῖ ἐκ τοῦ ἀγκῶνος.

*Αστατος ὁ ἔρωσ πρέπει,
Φίλη μου, νὰ ᾔναι μόνον
Ἴνα τὴν χαρὰν διέπῃ,
Ἴνα μὴ γεννᾷ τὸν πόνον.

Παίξε μὲ αὐτὸν γελῶσα,
Δέχου ἐξομολογήσεις
Ἄς ἀποστηθίζῃ ἢ γλῶσσα*
Πρόσεχε πλὴν μὴ δακρύσης.

Τὸ παιδίον τοῦτο κρύπτει
Βάραθρα οὐχὶ ὀλίγα,
Ἄλλ' ὁ ἄφρων μόνον πίπτει,
Καὶ οἱ ποιηταὶ—πλὴν αἶγα.

Τῆ ΔΕΣΠΟΙΝΙΑΙ ΑΓΓΕΛΙΚῆ

*Ἐὰν δὲν ἀγαπᾷς, εἰπέ, μυστηριώδης κόρη,
Εἰπέ πρὸς τί ἐκ τῶν μακρῶν χρυσῶν σου βλεφκρίδων
Οἱ ὀφθαλμοὶ σου, σιγηλοὶ τοῦ πάθους ποντοπόροι,
Ῥίπτουσι βλέμματα ῤεμβά, ὧν τὴν ἰσχὺν κατεῖδον;

Εἰπέ πρὸς τί νὰ ὠχρῆς, νὰ στένης ἐλευθέρως
Ὅσάκις κλίνει φθίνουσα ἡμέρα ἢ ἡμέρα
Κ' εἰς τὸ λυκόφωσ τῆς, γλυκὺ ὡς ἢ ἐλπίς, ὁ ἔρωσ
Πληροῖ τὸν κοιτωνίσκιον σου μαγεῖα ὑπερτέρα;

Εἰπέ εἰσέτι διατί, ὅπταν ἢ σελήνη
Τὰ κυανᾶ διέρχεται τοῦ οὐρανοῦ πελάγη,
Ἐπὶ τ' ὠχρὸν τὸ φέγγος τῆς, ὠχρᾶ, καθὼς ἐκείνη,
Διέρχεται καὶ σὺ αὐτὴ τοῦ πάθους τὰ τενάγη;

Εἰπέ πρὸς τούτοις διατί ὅπταν εἴμ' ἐγγύ: σου
Κλίνεις ῤεμβώδης, σιγηλὴ χαμαὶ τὰ βλέμματά σου
Καὶ τὸ περίσσευμα ὡσεὶ ν' ἀφίης τῆς ψυχῆς σου,
Προσβλέπω κρύφα δάκρυα ἐπὶ τὰ βλέφαρά σου;

*ὦ φίλη! μέγα μυστικὸν τὰ στήθη σου βαρύνει
Καὶ ἢ σιγὴ μαρτύριον σοὶ καθιστᾷ τὸν βίον,
Καὶ τὸ γνωρίζω μυστικὸν πλὴν δὲν θὰ παραμείνῃ
Ἐὰν εὐθὺς δὲν στερηθῶ τὸ βλέμμα σου τὸ θεῖον.

*Ἐν Πειραιεῖ 14 Ἰουνίου 1887

ΑΝΤΩΝΙΟΣ Θ. ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΡΑΠΟΝΟΝ

(Κατά τὸ Βλάχικον)

Τὸ σκοτάδι τῆς νύχτας σκορπίζει
 Ἡ αὐγὴ ποῦ γλυκὰ ξημερώνει
 Ἄχ, μαζὴ τῆς γιὰ μὲ ἔξαναρχίζει
 Μαύρη μέρα καὶ λύπαις καὶ πόνοι.

Τί μου καίσι φρικτὰ τὸ κεφάλι ;
 Τί τὰ μάτια μου ἔτσι θολώνει ;
 Ἡ καρδιά μου εἰς τὰ στήθη τί πάλλει ;
 Τί ἀνάπτει, καὶ πάλιν παγώνει ;

Τοῦ κακοῦ εἰς τὸ ψυχρὸ μου κρεββάτι
 Ἡσυχίαν ὁ νοῦς μου προσμένει
 Ὅλη νύκτα δὲν ἔλεισα μάτι
 ἀεύγει ὁ ὕπνος καρδίᾳ πληγωμένῃ.

Συμφορὰ μου ! ποῦ ναῦρω βοήθεια ;
 Ποῦ νὰ εὕρη δροσιὰν ἢ ψυχὴ μου ;
 Νέα ἔχω ἀκόμη τὰ στήθεια,
 Πλὴν μοῦ εἶναι βαρετὰ ἢ ζωὴ μου !

Ἐάν δροσάτο κι' ὀλόασπρο κρῖνο,
 Ποῦ τὸ ἔσπασε φύσημ' ἀνέμου,
 Πρὸς τὸν τάφο μου πρόωρα κλίνω,
 Καὶ ποθῶ ν' ἀποθάνω, Θεέ μου !

1864

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΒΙΚΕΛΑΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΕΣΧΑΤΩΣ ΕΚΔΟΘΕΝΤΩΝ «ΛΥΡΙΚΩΝ»

ΕΥΓΕΝΙΟΥ ΛΑΝΤΣ
 NANI-NANI

Ἡ ματιά του εἶν' ἢ ψυχὴ μου
 Κι' ὅταν ρίχνῃ τὴ ματιά του,
 Ζωὴ δίνει εἰς τὴ ζωὴ μου
 Ἡ ἀγγελικὴ καρδιά του.
 Χάρισέ μου το, νὰ κάνῃ,
 Δέσποινά μου, νάνι-νάνι.

Τὴ θερμὴ μου τὴν ἀγκάλῃ
 ἔχει κούνια ὁ μικρὸς μου
 ἔχει τὰ χρυσὰ τῆς κάλλη.....
 Ὅνειρα ὁ ἀγγελὸς μου.
 Ἡ ἀγάπη μου τοῦ φθάνει
 Καὶ μαζὴ τῆς κάνει νάνι.

Ἐς τῆς καρδιάς μου τὸ βλασάρι
 Χύσε, Μάϊ, τὴ δροσιὰ σου
 Καὶ σὺ, ζηλευτὸ κανάρι,
 Μαζὴ χύσε τὴ λαλιά σου
 Εἰς τὴν κούνια του νὰ κάνῃ
 Ὁ μικρὸς μου νάνι-νάνι.

Σύρε, κῦμα, τὰ νερά σου
 Καὶ γλυκὰ μορμύρισέ το.
 Μὲ τὰ δροσερὰ πτερά σου,
 Ζέφυρε, νανάρισέ το.
 Εἰς τὴν ἀγκαλιὰ θὰ κάνῃ
 Τοῦ μπαμπᾶ του νάνι-νάνι.

Τ' ΑΓΕΡΑΚΙ

Ἄπ' τοὺς ἀνθοὺς περνάει
 Γλυκὸ τὸ ἀγεράκι,

Κ' ἐδῶ μοῦ χαιρετάει
 Τ' ἀγγελικὸ παιδάκι.

Μὲς' εἰς τὰ χρυσὰ μαλλιά του
 Παιίζει ἄν' εἰς τὸ κλαράκι
 Ποῦ τρέχει τὸ πουλάκι
 Νὰ εὕρη τὴ φωλιά του.

Τί θέλει, τί τ' ἀγέρι;
 Ποῦ τὸν ἀνθὸ ἀφίνει
 Καὶ τὴ δροσιὰ του φέρει
 Καὶ τὴ δροσιὰ του χύνει ;

Σηκώνει τὰ μαλλιά του,
 Σιγὰ τ' ἀφίνει πάλι,
 Κι' ἀπλόνει εἰς τὸ κεφάλι
 Τὰ δροσερὰ φιλιὰ του....

—Χρυσὴ ζωὴ τοῦ φέρνει
 Ποῦ χύνουν τ' ἀγγελοῦδια
 Κι' ἀπ' τὴν πνοή του πέρνει
 Μῦρο γιὰ τὰ λουλοῦδια.

Ἡ ΑΓΑΠΗ ΜΟΥ

Ἐάν τὸ κῦμα εἰς τὴν ἄμμο ποῦ ἔξαπλόνεται γλυκὰ
 Καὶ τραβᾷ μὲ γέλοιο πίσω ὅλα τὰ φιλιὰ ποῦ φέρνει,
 Κ' ἢ γλυκειὰ μου ἢ ἀγάπη ἄν' μιλεῖ ἐρωτικά,
 Ὅ,τι ἔχει καὶ μοῦ δώσει εὐθύς πάλι μοῦ τὸ πέρνει.

ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΗΤΕΡΑ ΜΟΥ

Λοιπὸν, ὦ μητέρα, διὰ σὲ δὲν θ' ἀνατείλῃ μία
 Ἡμέρα δίχως στεναγμῶν, ἡμέρ' ἄνευ δακρύων;
 Δὲν θὰ φωτίσῃ πρὸς στιγμὴν τὴν ὄψι σου αἰθρία
 Καὶ θὰ περάνης κλαίονσα ὀλόκληρον τὸν βίον ;

Πῶς ! Δὲν ἀπέκαμε λοιπὸν τὸ ὄμμα νὰ δακρῇ
 Κ' εἰς ἀναμνήσεις τήκεσαι καὶ κλαίεις, κλαίεις πάλιν ;
 ὦ ! ἔνοσῶ τὸ στήθος σου ποῖαν ὀδύνην κλείει,
 Ὅταν μὲ τ' ὄμμα ἐνδακρυ μ' ἀνοίγεις τὴν ἀγκάλην.

Ναί ! τῆς καρδίας σου ἐγὼ τ' ἀπόρρητα γνωρίζω,
 Ἐγὼ ἢ κόρ' ἢ ὄρφανὴ τῆς ὄρφανῆς μητρός μου...
 Ἐκείνον ἤρπασ' ὁ Θεὸς κ' εἰς τὸν Θεὸν ἐλπίζω,
 Αὐτὸς θὰ μείνῃ ὁ πατήρ καὶ σὺ ὁ ἀγγελὸς μου.

ὦ Πλάστα, τῆ ἀφῆρσας τὸν μόνον φίλτατόν της,
 Πλὴν τὴν γαλήνην διατί ἐπῆρες τῆς ψυχῆς της ;
 Καὶ τώρα μέλλον ζοφερόν χαίνει ἐνώπιόν της
 Καὶ θλιβερὰ παρέρχονται τὰ ἔτη τῆς ζωῆς της ;

Μίαν ἀκτίνα πέμψαι της, τοῦ οὐρανοῦ Σου μίαν,
 Νὰ ἡμερώσῃ τὰ πολλὰ, ὦ Πλάστα μου, δεινὰ της.

Σὺ τὴν φυγοῦσαν στείλε τῆς καὶ πάλιν εὐτυχίαν
Καὶ μὴ αὐξάνης, μὴ, Θεέ, τὰ μαῦρα δάκρυά της.

ὦ! τὸν νεκρὸν δὲν σοῦ ζητῶ καὶ προσφιλεῖ Πατέρα,
Τὴν εὐτυχίαν δὲν ζητῶ αὐτὴν νὰ μ' ἀποδώσῃς,
Ἄλλ' ὁ πατὴρ τῶν ὄρφανῶν τὴν ὄρφανὴν μητέρα
Τῆς πατρικῆς σου τῆς σταρχῆς μὴ τὴν ἀποξενώσῃς.

ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΣΚΑΓΙΑΝΝΗ

ΜΗΤΗΡ καὶ ΠΑΙΔΙΟΝ

(Κατὰ τὸν **Β. ΟΥΓΚΩ**)

Μικρὸν παιδίον ἐφαλλεν ἡ μήτηρ του πλησίον
Ἐφυγορράγει, ἀσθενής, λιπόσαρκος, ὡς φάσμα·
Διὰ παντός τὸν ἔρημον ἀπεχαιρέτα βίον
Κ' ἐγὼ τὸν ῥόγγον ἤκουον καὶ ἤκουον τὸ ἄσμα.
Ἦέντε ἀνοίξει; τὸ μικρὸν ἤρθημι· θορυβώδεις
Ἦσαν αὐτοῦ αἱ παιδιαί, τὰ ἄτρατα, ὁ γέλως·
Ἄλλ' εἰς τὸ ἄσμα ἀπαντῶν ὁ βῆξ ἀγωνιώδης
Ὅλην τὴν νύκτα τῆς μητρὸς ἐπέσπευδε τὸ τέλος.
Τέλος τὸ ὄμμα ἐκλείσεν ἡ μήτηρ ἐν εἰρήνῃ,
Κ' ἐξηκολούθει ἄφροντι τὸ ἄσμα τὸ παιδίον.
Καὶ ἡ ὀδύνη εἶνε καρπός· ὁ Πλάστις δὲν ἀρίνει
Νὰ κρέμαται ἀπὸ μικρὸν καὶ εὐθραυστον κλωνίον.

ΧΑΡΑΛ. ΑΝΝΙΝΟΣ

ΠΡΟΠΟΙΣΙΣ

Ἄνθρωπε 'ποῦ λυπᾶσαι
Κι' ἀκοῦς μέσα 'ς τὰ στήθη σου
Μεγάλῃ συφορᾷ,
Γιατὶ δὲν τὸ θυμᾶσαι
Πῶς ἴλιγο κρασί πίνοντας
Παύουνε τὰ δεινά;
Ἀγαπητοί μου φίλοι,
Ἄς σβύσουμε ἀφ' τῆς μνήμῃ μας
Τοῦ κόσμου τὰ κακά,
Ἄς βᾶψουμε τὰ χεῖλη
Ἄν θέλουμε νὰ ζήσουμε
Ἐς τὸν κόσμον μ' εὐτυχιά.

Ἀδελφία, ἀναισθησία!
Γιατὶ τώρα νὰ φθείραυμε
Τὴ δύστυχη ζωή;
Ἐκείος, ἔχει εὐφροῖα
Ὅπου 'ς τῆς γῆς τὰ βᾶσανα
Πάντοτε ἀδιχοροεῖ.

Ἐς τῆς κόρης τὴν ἀγκάλῃ
Ἄς γέρνομε ποῦ φθίρεται
Μόνον ποῦ μᾶς θωρεῖ·
Τὸ στήθος τῆς ἄς πάλῃ
Κ' ἐμᾶς μέσα 'ς τὰ στήθεια
Νᾶναι ἡ καρδιά νεκρή.

Γιατὶ ἡ καρδιά νὰ πάλῃ;
Τὴ νᾶναι αὐτὰ τὰ ὀνόματα,
Πατρίδα καὶ ἀρετή;
Τὴ ἀνοησία μεγάλη!
Τὴ σκέψεις δυστυχέσταταις
Ἐῖχανε οἱ παλαιοί!

Γιομίστε τὸ ποτήρι
Νὰ κάμουμε μία πρόποσι
Εἰς τὴν ἀναισθησιά,
Ποῦ τὴν καρδιά δὲν φθίρει
Καὶ σύντροφο ἔχει ἀχώριστο
Τὴν ποθητὴ χαρά.

Γιατὶ νὰ λυπηθοῦμε
Ἄν κείνον (ποῦ ὀνομάζουμε
Πατέρα μ' ἐντροπή,
Ἐς τοὺς δρόμους τὸ ἰδοῦμε
Μονάχο καὶ δακρυόβρεχτον
Βοήθεια νὰ ζητή;

Γιατὶ νὰ μὴ γαρῶμε,
Γιατὶ νὰ μὴ γελάσουμε
Ἐκείνη τὴ στιγμή;
Κι' ἂν νὰ θυμώσῃ ἰδοῦμε
Καὶ λάβῃ τὴν αὐθάδεια
Μιὰ λέξι νὰ μᾶς πῆ,

Ἄς τρέξουμε σιμά του
Νὰ σφιξομε 'ς τὰ δακτυλά
Τὰ κάτασπρα μαλλιά.
Τὰ χεῖρα τὰ ὀδικά του
Πόσαις φοραῖς τὴ βᾶχη μας
Ἐατύπησαν σκληρά!

Τὴ μάνα μας ἂν ἰδοῦμε
Ἀπελπισμένη κ' ἔρημη
Νὰ τρέχῃ μοναχῆ...
Γιομίστε νὰ πιοῦμε,
Γελάτε πῶς ἐδάκρυσα
Ἄφ' τὸ πολὺ κρασί.

Γιομίστε τὸ ποτήρι
Νὰ κάμουμε μία πρόποσι
Εἰς τὴν ἀναισθησιά,
Ποῦ τὴν καρδιά δὲν φθίρει
Καὶ σύντροφο ἔχει ἀχώριστο
Τὴν ποθητὴ χαρά.

Κ' ἐλάτ' ἐδῶ σιμά μου
Ἐκείν τ' ὄρατιο σας μέτωπο
Νὰ τ' ἀσπασθῶ γλυκά.
ὦ εὖγε σας, παιδιὰ μου!
Εὖγε ποῦ συμφωνήσατε
Μ' ἐμένα μία φορά!

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΜΑΡΤΖΩΚΗΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ I. ΡΙΖΟΥ ΝΕΡΟΥΛΟΥ

Αὐτὸς 'ποῦ τὸ ἀνθρώπινον ἠδολοφονοῦσε γένος,
Ὁ ἱατρὸς Γεώργιος, ἐδῶ εἶναι θαμμένος.
Φυλάξου, μὴ τὸν δέχεσαι 'ς τὸν Ἄδην, Περσεφόνη·
Εἶν' ἱκανὸς καὶ τοὺς νεκροὺς νὰ ξαναθανατώνη.

ΑΓΡΥΨΗΝΙΑ ΤΟΥ ΣΠΟΥΡΓΙΤΗ ΣΟΥ

Τῆς γῆς τὰ πλάσματα ἀποσταμένα
 Ὡς τοῦ ὕπνου γέρνουνε τὴν ἀγκαλιά,
 Καὶ μόνος, ἄθλιος, ἐγὼ γιὰ σένα
 Γυρνῶ στενάζοντας μ' ἔρμη καρδιά.

Ὡς τὸ οὐράνιο βλέμμα σου εὐρίσκω μόνο
 Ζωὴ γλυκὸδροσὴ καὶ ἀναπαυμὸς,
 Ἄχ, ξύπνα, γλύκανε, ὦϊμὲ, τὸν πόνο
 Καὶ τῆς ψυχῆς μου τὸ μαρσμοῦ.

Φωλειάζει ἀκοίμητη μίση ἔς τὴν καρδιά μου
 Γιὰ σένα ὀλόθερμη ἀγάπη ἀγνή,
 Φώτισε, ἀστέρη μου, τὴ σκοτεινιά μου,
 Ὡς τὰ κρύα χεῖλη μου δόσε φωνή.

Ξύπνα! τὸ βλέμμα σου φῶς θεῖο θ' ἀπλώσῃ
 Ὡς τ' ἄχαρὰ σπλάγγνα μου, ἔς τὴ μαύρη γῆ,
 Ζωὴ καὶ θάνατο θά ἡμερώσῃ.
 Ξύπνα, τὸ ταῖρι τῆς προσμέν' ἢ αὐγῆ.

ΚΑΙ Η ΠΕΙΡΑ ΔΕΕΙ:

Ὅποια ἀφ' ταῖς νεκρῶν τὰ μάτια τῆς ὄλο ἔς τὴ γῆ τὰ ρίχνει,
 εἶναι κρυμμένους Σατανᾶς κι' ἄγιος πῶς εἶναι δείχνει.
 Κι' ὀπίσω ἀφ' τὴν πολύλαλη, τὴ ματοπαιγνιδιάρη,
 Θέ ναῦρη ὁ νεῖός χασμουρητό, ὕπνο καὶ κουταμάρα.
 Ὡς τὴ νεῖά ποῦ βρίσκεις στεναγμοῦς καὶ δακρυσμένο μάτι,
 Θαῦρης ἔς τὸ πρῶτό σου φίλι, τὸ δόλο, τὴν ἀπάτη.
 Ἡ ἐρωτημένη σου ψυχὴ ἂν θές νὰ μὴ σοῦ κλαίῃ
 Τὰ ἐνάντια πάντα πιστεῦε ἀπ' ὅσα ἢ νεῖά σοῦ λέει.

ΕΤΟΙΜΟΡΡΟΠΟΣ

ΑΝΔΡΕΑ ΛΑΣΚΑΡΑΤΟΥ

ΜΥΘΟΣ

Ἦτανε ὁ Ζεὺς μιὰ μέρα στὴν καλὴ του
 Κ' ἐμοίραζε χαρίσματα τοῦ κόσμου.

Ὅλα τὰ δινε μ' ὅλην τὴν ψυχὴ του
 Χωρὶς ν' ἀφίνη νὰ τοῦ λένε δῶσ' μου.
 Κ' εἶχε δώσει μὲ τ' ἄλλα του κελὰ
 Κελὸ κεφάλι καὶ καλὴν καρδιά.
 Τὸ Ῥιζικό ποῦ ἀκούει τὴν ἀσωτεία
 Πόκανε ὁ Ζεὺς εἰς τὰ χαρίσματά του,
 Τρέχει, πάει στὸ θεόσπητο τοῦ Δία
 «Ἐδδοσε, λέει, τοῦ Κόσμου σου τοῦ κίτου
 »Μὲ μίας καλὴ καρδιά, κελὸ κεφάλι!
 »Μὰ γίνεται ἀλαλιά πουλιὸ μεγάλη;
 »Μὰ τώρα τῶν ἀνθρώπων τί τοὺς μένει
 »Γιὰ νὰ μοιάσουν κ' ἐκεῖνοι τοὺς Θεούς;
 »Νοσήμονες ὁμοῦ κι' ἀγαπημένοι,
 »Δὲν θε νάχουνε χρεῖα τοὺς Οὐρανοῦς.
 »Καὶ γι' αὐτὴ σου τὴν τόση ἀνοησία
 »Θὰ κάνωμε οἱ Θεοὶ τώρα νηστεία!
 »Δὲ θε νὰ ξέρης βέβαια πόσο ἀξίζουνε
 »Τὰ δῶα ἐκεῖνὰ δοσμένα ὁμοῦ μὲ μία.
 »Ἐκεῖνα τοὺς θνητοὺς ἰσοθείζουνε.....
 »Ἄλλ' ἐγὼ τοῦ σικόνω ἀπ' τὴν ἀξία
 Διορίζοντας ἀπὸ ἕνα στὸν καθένα,
 Καὶ σπεννίως, ἂν ποτὲ, ζευγαρωμένα.

Η ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

Ὁ ἥλιος ἐβασίλευσε·
 Ὁ ἀργάτης κούρασμένος
 Ὡς τὴν καλυθούλα του γυρνᾷ
 Κ' ἢ Σαστικῆά του τὸν κυρνᾷ
 Γιὰ τ' εἶναι διψασμένος.

Τῆς λιποκαυμένης ὄψης του
 Τὸν ἰδρωτὰ σρογκίζει
 Καὶ τῆς ἀνοίγεται ἡ καρδιά,
 Ἄλλη ἀπὸ κείνην εὐωδία
 Ἡ δόλια δὲν γνωρίζει.

Στρώνει τραπέζι φτωχικό,
 Κρεμᾷ τὸ κλαδευτήρι,
 Καὶ ὄλο μὲ γέλοισι καὶ φιλιὰ
 Κάνουνε δεῖπνο βασιλεῖζ —
 Κρασί καὶ ψωμοτύρι.

Χορτάτη δρόσο καὶ χαρὰ
 Τὴν ταύλα ἢ νεῖά σταυρώνει,
 Κι' ἀφοῦ ταγίσῃ τὸν Ψαρὸ
 Κινᾷ ἔς τὴ θρύσει γιὰ νερό
 Κι' ὁ νεῖός τὴν καμαρώνει.

«—Χωριατοπούλα μ' ὠμορφῆ,
 Στάσου νὰ σ' ἐρωτήσω,
 Τῆς κάνει ὁ γυιὸς τοῦ Τ α λ α ρ ᾶ,
 Εἶσαι, πουλί μου, μιὰ χαρὰ,
 Μετάξιν θὰ σὲ ντύσω!.....

Καὶ πέρνει τὸ κατόπι τῆς.
 Τὴ στάμνα ἢ νεῖά γεμίζει,
 Κι' ὁ νεῖός μὲ γέλοιο εὐγενικό
 Καὶ μὲ χαμόγελο γλυκὸ
 Σιμά τῆς γονατίζει.

«—Αλλάξε σράτα, ὠμορφονεῖς,
Τοῦ λῆει, καὶ τὰ χουσαῖ σου
Δός τ' ἄλληνῃς νὰ σολιστῆ,
Νᾶναι παρόμοια, ταιριχιστῆ
'Σ τὰ πλούσια γονικά σου!»

«Ἐχει κανάκια καὶ φιλιὰ
Γιὰ 'μένα κι' ὁ δικός μου,
'Ποῦ λές; 'ς τὰ οὐράνια θ'ἀναιβῶ,
Κ' ἔχω διαμάντι περὶ ἀκριβῶ,
Τὴν 'ποληψι τ' ἀντρός μου!»

Τὴ στάμνα 'ς τὸ κεφάλι της
Καὶ τὸ κινᾷ μὲ χάρι.—
Χαμηλομάτα δροσερῆ,
Κύτταξε, περὶ δὲ σὲ θωρεῖ
Τὸ πλούσιο παλληκᾶρι.

'Πίστειψε 'ς τὰ μετάξια του
Καὶ 'ς τὰ χρυσαφικά του
Καὶ ταῦρε ψεύτικα, ὁ φτωχός,
'Ντρέπεται τῶρα μοναχός...
Εἶσαι Θεὸς 'μπροστά του!

1864

I. Γ. ΤΣΑΚΑΣΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΣΥΝΑΗΑΝΤΗΜΑ

ΕΚ ΤΩΝ ΔΗΜΟΤΙΚΩΝ ΜΑΣ

Ὁ Γιάννης μὲ τὴ Μαρουδιώ σ' ἓνα σχολεῖο διαβάζουν;
Γιάννης μαθαίνει γράμματα καὶ ἡ Μαρουδιώ τραγοῦδια.
'Κεῖνα τὰ δὴ ἀγαπιώντανε, κανένας δὲν τὸ 'ξέρει,
Καὶ μιὰ Λαμπρῆ, μιὰ Κυριακῆ, μιὰ 'πίστημην ἡμέρα
Ὁ Γιάννης ἐξεστόμισε τῆς μάνας του τὸ λῆει.
—Μάννα τὴ Μάρων ἀγαπῶ, γυναῖκα θὰ τὴν πάρω.
—«Τί λές, μωρὲ κοψόημερε καὶ φειδοδαγκωμένε;
'Ἡ Μάρω εἶναι 'ξιδέρφη σου, πρώτη 'ξιδέρφισσά σου!
Κάλλιο ν' ἀκούσω σάβανα γιὰ νὰ σὲ σαβανώσω,
Παρά ν' ἀκούσω στέφανα γιὰ νὰ σὲ στεφανώσω.»
'Ἡ Μάρω ἀρραβωνιάζεται κι' ὁ Γιάννης ἀρρωστᾶει,
'Ἡ Μάρω στεφανώνεται κι' ὁ Γιάννης ξεψυχᾶει.
Συμπεθερὸ καὶ λείψανο ἐσυναπαντηθῆκαν.
Κανένας δὲν ἐρώτησε ἀπὸ τοὺς συμπεθερούς,
Καὶ ἡ Μάρω 'ξεδιαντρόπισε, στέκει καὶ τοὺς ρωτᾶει:
—«Α! τίνος εἶν' τὸ λείψανο μὲ τὴ χρυσῆ τὴν κάσσα;
—Τοῦ Γιάννου 'ναι τὸ λείψανο μὲ τὴ χρυσῆ τὴν κάσσα.
Κ' εὐθὺς σεισμός ἐγένικε καὶ ταραχὴ μεγάλη.
Βεργολιγᾶ ἡ λιγερᾶ καὶ πέφτει 'ς τὸ κρεβάτι.
Τὰ 'πῆραν τὰ βρεχίμοιρα καὶ πάνε νὰ τὰ θάψουν,
Τὰ 'πῆγαν καὶ τὰ θάψανε 'ς τῆς ἐκκλησίας τὴν πόρτα.
'Ὁ Γιάννης 'γίνη κάλαμος κ' ἡ Μάρω κυπαρίσσι,
Φυσᾶει βορειᾶς τὸν κάλαμα φιλεῖ τὸ κυπαρίσσι.

ΟΥΓΟΥ ΦΩΣΚΟΛΟΥ

ΑΙ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΙΑΚΩΒΟΥ ΟΡΤΙΣ

(Μετάφρασις Γ. Κ. Σφήκα.)

(συνέχ. ἔρα προηγ. φυλλάδιον)

Μετὰ τὸ μεσονύκτιον ἀνεχώρησε διὰ τῆς ταχυδρομικῆς ἀμάξης ἐκ τῶν Εὐγανέων λόφων, φθᾶς δὲ εἰς τὸ παράλιον τὰς 8 τῆς πρωίας, διέβη διὰ τινος λέμβου (γόνδολας) εἰς Ἐνετιάν μέχρι τῆς οἰκίας του. Ὅτε ἀφίχθην τὸν εὐρον ἡρέμως κοιμώμενον ἐπὶ τινος ἀνακλίντρου. Ἐξυπνήσας μὲ παρεκάλεσε νὰ ἐκπεραιώσω τινὰς ὑποθέσεις του καὶ ἐξοφλήσω ὀφειλὴν τινα πρὸς ἓνα βιβλιοπώλην. Δὲν δύναμαι νὰ μείνω ἐδῶ πλέον τῆς σήμερον, μοι εἶπε·

Καὶ τοὶ δύο παρῆλθον ἔτη ἀφ' ὅτου δὲν τὸν ἔβλεπον, ἡ φυσιογνωμία του δὲν μοὶ ἐφάνη ὅσον περιέμενον ἀλλοιωθεῖσα· ἐπειτα ὅμως ἐνόησα ὅτι ἐβάδιζε βραδέως καὶ ὡς συρόμενος· ἡ φωνὴ του γοργῆ ποτε καὶ ἀνδρική, μετὰ κόπου ἐξήρχετο καὶ ἀπὸ τοῦ βήθους τοῦ στήθους. Οὐχ ἦτον προσεπάθει νὰ συνδιαλέγηται, ἀπαντῶν δὲ εἰς τὴν μητέρα του περὶ τοῦ ταξειδίου του, ἐμειδία συνεχῶς μελαγχολικῶς καὶ μὲ ὄλωσ ἴδιον αὐτῷ μειδιάματι· πλὴν εἶχεν ἦθος περίσκεπτον, ἀσηνύθες αὐτῷ. Τῷ εἶπον ὅτι φίλοι τοῦ τινος θὰ ἤρχοντο κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἵνα τὸν χαιρετίσωσιν, ἀλλὰ μοὶ ἀπεκρίθη ὅτι δὲν ἤθελε νὰ ἴδῃ ψυχὴν ζῶσαν· μάλιστα κατέβη καὶ εἰδοποίησε κάτω νὰ εἰπωσιν ὅτι δὲν δέχεται ἐπισκέψεις! Ἀναβὰς δὲ πάλιν μοὶ εἶπε.—Συχνάκις ἐσκέφθην νὰ μὴ προξενήσω οὔτε εἰς σὲ οὔτε εἰς τὴν μητέρα μου τόσην λύπην· πλὴν ὄφειλον, καὶ χρεῖαν εἶχον νὰ σὰς ἐπανίδω· αὕτη δὲ, πιστευσόν μοι, εἶναι ἡ ἰσχυρότερα δοκιμασία τοῦ θάρρους μου.

Ὀλίγας ὥρας πρὸ τῆς ἐσπέρας ἠγέρθη, ὡσεὶ θέλων ν' ἀναχωρήσῃ, πλὴν δὲν ἠσθάνετο τὸ θάρρος νὰ τὸ εἶπῃ. Ἡ μήτηρ του ἐπλησίασε πρὸς αὐτὸν, ἐνῶ δὲ ἐγερθεὶς τῆς ἔδρας διηυθύνετο πρὸς αὐτὴν μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας, αὕτη μὲ ἦθος ὑποταγῆς τῷ εἶπε· Λοιπὸν, παιδί μου, τὸ ἀπεφάσισε;

—Ναί, ναί τῇ ἀπεκρίθη ἐναγκαλιζόμενος αὐτὴν καὶ μετὰ κόπου κρατῶν τὰ δάκρυα.

—Ποῖος ξεύρει ἂν ἠμπορέσω νὰ σὲ ἴδω πάλιν ἐγὼ εἶμαι γραῖα καὶ βασανισμένη.

—Θὰ ἰδωθῶμεν ἄνω πάλιν—ἀλλ' ἀγαπητή μου μητέρα, παρηγορήθητι, θὰ ἰδωθῶμεν πάλιν—διὰ νὰ μὴ χωρισθῶμεν ποτὲ πλέον· ἄλλὰ τώρα—ὁ Λαυρέντιος δύναται νὰ σὰς πληροφορήτη.

Αὕτη περίφοβος ἐστράφη πρὸς ἐμὲ, ἐγὼ δὲ, —Βέβαια, τῆ εἶπον. Καὶ τῆ διηγήθητι πῶς ἔνεκα τοῦ ἐπικειμένου πολέμου αἱ καταδιώξεις ἤρχισαν πάλιν ἀπηνέστερον, καὶ ὅτι καὶ ἐγὼ ἐκινδύνευον, κατόπιν μάλιστα τῶν συλληφθεισῶν ἐκείνων ἐπιστολῶν (καὶ δὲν ἦσαν ἀβάσιμοι αἱ ὑπόνοιαί μου, διότι μετ' ὀλίγους μῆνας ἠναγκάσθη νὰ ἐγκαταλείψω τὴν πατρίδα μου). Αὕτη δὲ τότε ἀνέκραξε—Ζῆσε, παιδί μου, ἂν καὶ μακρὰν ἀπὸ μέ. Μετὰ τὸν θάνατον τοῦ πατρός σου οὔτε ὥραν εὐτυχίας ἔλαβον πλέον ἢ λπιζον μὲ σὲ νὰ παρηγορήσω τὰ γηρατεῖά μου! ἀλλὰ ἄς γείνη τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου! Προτιμῶ νὰ κλαίω χωρὶς σέ, παρά νὰ σὲ ἴδω—φυλακισμένον—νεκρόν. Οἱ λυγμοὶ τὴν ἐπνιγον καὶ δὲν ἠδυνήθη νὰ προχωρήσῃ.

Ὁ Ἰάκωβος ἔθλιψε τὴν χεῖρα αὐτῆς, καὶ τὴν ἐθεώρει ὡσεὶ θέλων νὰ τῆ ἐμπιστευθῇ μυστικόν τι ἀλλ' εὐθὺς ἐκράτησεν ἑαυτοῦ καὶ τῆ ἐζήτησε τὴν εὐλογίαν της.

Αὕτη δὲ ὑψοῦσα τὰς χεῖρας—Σὲ εὐλογῶ· σὲ εὐλογῶ· εὐχομαι καὶ ὁ Παντοδύναμος νὰ σ' εὐλογήσῃ.

Ὅτε ἐπλησίασαν εἰς τὴν κλίμακα ἐνηγκαλίσθησαν. Ἡ ἀπαρηγόρητος ἐκείνη γυνὴ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τοῦ στήθους τοῦ υἱοῦ της.

Κατέβησαν, μετ' αὐτῶν δὲ κατέβη καὶ ἐγὼ ἡ μήτηρ, ὅταν ἔφθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς οἰκίας καὶ ἀνέπνευσε τὸν ἀνοικτὸν ἀέρα, ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ἐστήριξεν αὐτοὺς εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐφαίνετο ὅτι νοερῶς μὲ ὄλην τὴν θέρμην τῆς ψυχῆς αὐτῆς προσήχετο, καὶ ὅτι τοῦτο ἀπέδωκεν αὐτῇ ἅπασαν τὴν πρώτην καρτεροψυχίαν της. Καὶ χωρὶς νὰ χύσῃ δάκρυ, ἠλόγησε πάλιν μὲ φωνὴν σταθερὰν τὸν υἱόν, οὗτος δὲ ἠσπάσθη πάλιν τὴν χεῖρά της, καὶ στοργῆς φίλημα ἀπέθηκεν ἐπὶ τοῦ σεβασμίου προσώπου της.

Ἐγὼ ἰστάμην ἐκεῖ κλαίων· ἀφοῦ μ' ἐνηγκαλίσθη, μοὶ ὑπεσχέθη ὅτι ἤθελε μοὶ γράφει, ἐκκινήσας δὲ μοὶ εἶπεν.—Ὡς πρὸς τὴν μητέρα μου θὰ ἐνουμηῆσαι πάντοτε τὴν φιλίαν μας. Ἐπειτα στραφείς πρὸς τὴν μητέρα, ἀκίνητος ἐπὶ πολὺ τὴν ἐθεώρητε καὶ ἀπῆλθε. Φθὰς εἰς τὴν καμπὴν τῆς

ὁδοῦ ἐστράφη καὶ μὰς ἐχαιρέτισε διὰ τῆς χειρὸς, καὶ μὰς προσέβλεψε μελαγχολικῶς, ὡς ἂν ἤθελε νὰ μὰς εἶπῃ ὅτι τὸ βλέμμα ἐκείνο ἦτο τὸ τελευταῖον.

Ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἔμεινεν εἰς τὴν θύραν προσμένουσα νὰ τὴν χαιρετίσῃ πάλιν. Ἀλλὰ σρέφουσα δακρυθρόκτους τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπου ἐκείνος δὲν ἐφαίνετο πλέον, ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ θραχίονός μου, καὶ ἀνέβαινε λέγουσά μοι· Ἀγαπητέ Λαυρέντιέ, ἡ καρδιά μοὶ λέγει ὅτι δὲν θὰ τὸν ἴδωμεν πλέον.

Γέρων τις ἱερεὺς λίαν οἰκεῖος παρὰ τῆ οἰκογενεῖα τοῦ Ὀρτις καὶ χρηματίσας διδάσκαλός του εἰς τὰ Ἑλλην. γράμματα, ἦλθε τὸ ἑσπέρας ἐκεῖνο καὶ μὰς ἀφηγήθη ὅτι ὁ Ἰάκωβος ὑπῆγεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπου εἶχον θάψει τὴν Λαυρέτταν. Εὐρὼν αὐτὴν κεκλισμένην, ἐπιμόνως ἤθελεν ἵνα ὁ κωδωνοκρούστης ἀνοιξῇ αὐτὴν, καὶ φιλοδωρήσας παιδίον τι τῶν τῆς γειτονείας ἐπεμψεν αὐτὸ ἵνα εὕρῃ τὸν ἱεροφύλακα ὅστις εἶχε τὰς κλεῖς. Περιμένων ἐκάθησεν ἐπὶ τινος λίθου εἰς τὴν αὐλὴν. Εἶτα ἠγέρθη καὶ ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ἐκκλησίας. Προσῆγγιζεν ἤδη ἡ ἑσπέρα, ὅτε ἐνοήσας ὅτι ἦσαν ἄνθρωποι εἰς τὴν αὐλὴν, χωρὶς νὰ περιμείνῃ πλέον, ἀπῆλθε. Ταῦτα ἐπληροφορήθη ὁ γέρων ἱερεὺς παρὰ τοῦ κωδωνοκρούστου. Μετὰ τινὰς ἡμέρας ἔμαθον ὅτι ὁ Ἰάκωβος πρὸς τὸ ἑσπέρας ὑπῆγε παρὰ τῆ μητρὶ τῆς Λαυρέττας.—Ἦτό, μοὶ εἶπεν αὕτη, πολὺ μελαγχολικός· δὲν μοὶ ὠμίλησε διόλου διὰ τὴν δυστυχῆ θυγατέρα μου, οὔτε κ' ἐγὼ ὁμῶς τὴν ἀνέφερα διὰ νὰ μὴ τὸν λυπήσω περισσότερον. Ἐνῶ κατέβαινε μοὶ εἶπεν· ὅταν ἠμπορῆτε, πηγαίνατε νὰ παραγορῆτε τὴν μητέρα μου!

Ἡ δὲ μήτηρ του ἐν τούτοις τὴν ἑσπέραν ἐκείνην κατελήφθη ὑπὸ σκληροτάτης προαισθήσεως. Ἐγὼ κατὰ τὸ παρελθὸν φθινόπωρον εὐρισκόμενος, εἰς τοὺς Εὐγανέους λόφους εἶχον ἀναγνώσει παρὰ τῷ Κ.φ. Τ*** χωρίον ἐπιστολῆς τινος (1) ἐν ἧ ὁ Ἰάκωβος ὀλοφύχως ἀνεπόλει τὴν ἔρημον πατρικὴν του οἰκίαν. Καὶ τότε ἡ Θηρεσία ἰχνογράφησε τὴν πρόσοψιν τῆς λίμνης τῶν πέντε πηγῶν, καὶ ἐπὶ τοῦ πρανοῦς λοφίσκου τινὸς παρέστησε τὸν φίλον της ἐξηπλωμένον ἐπὶ τοῦ χόρτου καὶ θεωροῦντα τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου. Ὁ πατήρ αὐτῆς ἐζήτησε στίχον τινὰ τὸν ὁποῖον νὰ θέσῃ ὡς ἐπι-

1. Ὅρα τὴν ἐκ Φλωρεντίας ἐπιστολὴν, 7 Σεπτεμβρίου.

γραφήν, οὗτος δὲ τοῦ ὑπηγόρευσε τὸν τοῦ Δάντου:

Libertà va cercando, ch' è sì cara.

Ἐπειτα ἐδωρήσατο τὴν εἰκόνα εἰς τὴν μητέρα τοῦ Ἰακώ-
βου, συσταίνουσα αὐτῇ νὰ μὴ εἶπη ποτὲ πόθεν τὴν ἔλαβε-
τώοντι δὲ οὐδέποτε τὸ ἔμαθεν· ἀλλὰ καθ' ἣν ἡμέραν ἦτο εἰς
Ἐνετίαν εἶδε τὴν εἰκόνα ἀνηρτημένην, καὶ ἐνόησε τὸν ἰχνο-
γραφήσαντα αὐτήν· δὲν ἔκαμε δὲ οὐδένα περὶ τούτου λόγον·
ὅμως ὅτε ἔμεινε μόνος εἰς τὸ δωμάτιον, ἀνεσήκωσε τὴν
ῥαλον καὶ ὑπὸ τὸν στίχον:

Libertà va cercando, ch' è sì cara,

ἔγραψε τὸν ἀμέσως ἐπόμενον:

Come sa chi per lei vita rifiuta.

Μεταξὺ δὲ τῆς ῥαλον καὶ τοῦ ἐσωτερικοῦ κοιλώματος τῆς
κορωνίδος εὑρε μακρὸν βόστριχον, ὃν ἡ Θηρεσία ὀλίγας πρὸ
τῶν γάμων τῆς ἡμέρας ἀπέκοψε· ἐν ἀγνοίᾳ πάντων, καὶ ἀ-
πέθηκεν ἐν τῇ κορωνίδι εἰς τρόπον ὥστε νὰ μὴ εἶναι εἰς οὐ-
δένα ὁρατός. Εἰς τὰς τρίχας ἐκείνας ὁ Ὅρτις (προσέθηκε
τινας ἐκ τῆς κόμης του καὶ τὰς συνήνωσε δέσας αὐτὰς διὰ
τῆς μελαίνης ταινίας τοῦ ὠρολογίου του· τὴν δὲ εἰκόνα ἔ-
θηκε πάλιν ὅπου ἦτο. Μετ' ὀλίγας ὥρας ἡ μήτηρ του εἶδε
τὸν προστεθέντα στίχον· διέκρινε δὲ τὸν βόστριχον καὶ
τὰς τρίχας τοῦ Ἰακώβου καὶ τὴν μαύρην ταινίαν, ἅτινα
οὗτος ἴσως ἐξ ἀπροσεξίας ἢ σπεύδων δὲν ἠδυνήθη ν' ἀπο-
κρύψῃ. Τὴν ἐπιούσαν μοι ἀνέφερε περὶ αὐτοῦ· καὶ εἶδον ὅτι
τὸ συμβαμα τοῦτο ἐκλόνησε τὸ θάρρος μεθ' οὗ αὕτη ὑπέ-
μεινε πρότερον τὴν ἀναχώρησιν τοῦ υἱοῦ τῆς.

Πρὸς καθσύχασιν αὐτῆς ἀπεφάσισα νὰ τὸν συνοδεύσω
μέχρις Ἀγκῶνος, ὑπεσχέθη δὲ ὅτι καθ' ἑκάστην θὰ τῇ
ἔγραφον. Ἐν τούτοις ὁ Ἰάκωβος ἐπέστρεφεν εἰς Παδοῦν,
καὶ ἀρίππευσε παρὰ τῷ καθηγητῇ K**, ὅπου ἀνεπαύθη κα-
θ' ὅλην τὴν νύκτα. Τὴν πρωίαν ἐνῶ ἡτοιμάζετο πρὸς ἀνα-
χώρησιν ὁ καθηγητὴς τῷ προσέφερε συστατικὰς ἐπιστολάς
πρὸς τινὰς εὐπατρίδας τῶν τῶς Ἐνετικῶν νήσων, οἵτινες ἐ-
χρημάτισαν μαθηταὶ του. Ὁ Ἰάκωβος οὔτε τὰς ἐδέχθη, οὔτε
τὰς ἀπεποιήθη. Ἐπέστρεψε πεζῇ εἰς τοὺς Εὐγανέους λόφους,
καὶ ἤρχισε πάλιν νὰ γράψῃ.

(ἀκολουθεῖ)